

POCHLEBIĆ (11) *vb pf*

o jasne, e pochylone.

inf pochlebić (5). ◇ *praet 3 sg m* pochlebił (2). ◇ *3 pl m pers* pochlebili (1). ◇ *con 1 sg m* bych pochlebił (1). ◇ *2 sg m* pochlebiłbyś (1). ◇ *impers con* by sie pochlebiło (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Postąpić wobec kogoś tak, aby zyskać jego względy, najczęściej: chwając go, przytakując (11) : Káždy więc chce vkázác iż vmie pochlebić/ A nie tylko przekázác *RejWiz* 122; Iedno niewiem przecz czáfem/ vpornym gi zową. Podobno iż pochlebić/ co zle nie vmieią *RejZwierz* 77.

pochlebić komu (2): Nie pochlebić nikomu/ pánom ni Krolowi/ A koraż więtsza cnotá *RejZwierz* 17v; *PaprPan Cc3v*.

W połączeniu szeregowym (1): Zełgać/ zdrádzić/ pochlebić/ to ktemu przyłmáki/ Gdyż ná łwiecie rychley dziś pożywi łie táki. *RejWiz* 55.

W przeciwstawieniach: »pochlebić ... mówić prawdę (a. namowić się prawdy)« (2): S Tymi [księżmi] rádźzey niż zwády/ zówždy łzukam mieru [...]. Iełlibych nie pochlebił/ á chciał mówić prawdę/ Tedy prętką odpowiedź/ ácz niepewną/ znydę. *RejZwierz* 104v, 81.

a. *Mówiąc komuś to, co go ucieszy [w czym komu, ze zdaniem dopełnieniowym]* (1) : Po trzećie chory powiedział/ Iże mu żywot zatwárdział: Y w tym mu lekarz pochlebił/ Iżby też to znák zdrowia był. *BierEz Lv*.

b. *Czyniąc coś, działając [komu, czemu]* (3) : A ták kthory Krol ich prawdźiwy Krzełcijánin/ nie iada iedno mleko/ máłło/ ryż [...] y ine tákie: tenże obyczáy y dworzánie záchowuią ktorzy mu chcą pochlebić *BielKron* 453v; *RejZwierz* 55v; [*Putyfarowa do Józefa*:] nigdyby żádliwéy/ Hárdzie łie nieodmawiał prółbie zápálczywéy. Dałbyśbył mieyśce piérwłzé/ á páńłkiéy zacnołci Pochlebiłbyś *GosłCast* 58.

Formacje współrdzenne cf CHLEBIĆ.

EW, (JDok)